

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput XXV. De modo, quo se Deus communicat parti superiori, sine
imaginibus, aut figuris, inferiori autem per has figuras & imagines: &
qualiter illas diabolus possit imitari: ac de signis, in quibus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT XXV.

De modo, quo se DEUS communicat parti superiori animæ, sine imaginibus, aut figuris, inferiori autem per has figuras & imagines: & qualiter illas diabolus possit imitari: ac de signis, in quibus differunt.

§. I.

Ars superior nostræ animæ, quò non potest ingredi diabolus, neq; ulla creatura, est pars nostri intellectus, quæ est illuminata à DEO, semperq; illum intuetur, & res spirituales. Hæc est pars, in qua DEUS per se ipsum patefecit animæ, & explicat suas veritates ac mysteria, atq; suas perfectiones collustrans illam quodam superiore lumine ita, ut sine imaginibus, vel figuris aut alloquijs, ipsam reddat capacem, & ei imprimat, ac infundat illam veritatem, aut mysterium, quod ipsam docet, suæ Divinitatis, vel superiorum Divinorum attributorum, ac mysterij Sanctissimæ Trinitatis, nec non Divinitatis vel Humanitatis Christi Domini, ipsiusq; Incarnationis, vel Nativitatis, aut Sanctissimæ Passionis, aut Resurrectionis, aut cujuscunq; reliquorum Mysteriorum sanctissimæ ejusdem vitæ, vel mortis: atq; hoc facit sicut dico, sine imaginibus, aut figuris; sed exponendo ipsi, veritate illâ mysticâ, & lumine superiore, excellentiam, valorem ac thesaurum bonorum, quæ continentur in eo mysterio, quo lumine habito, anima & intellectus illustratur cognitione adeò profundâ & sublimi, ut illi nihil possit obumbrare, vel obscurare eam veritatem ac mysterium, quod DEUS ipsam docuit, & ipsi manifestavit eo modo superiore ac Divino. Hæc sunt visiones superioris & intellectualis partis animæ. Modus tamen usitator, quo DEUS ingreditur intimum recessum animæ, ut illi

præstet dictas gratias, est, exhibere illi in parte ejus inferiore, quæ est imaginativa, portam quandam regiam, seu pontem speciosum imaginum, & figurarum, quem ipse DEUS suis manibus fabricavit, ut illac transeat anima, & intret ad Civitatem DEI, atq; ad videnda ipsius magnalia, ac mysteria. Et quamvis sit verum à diabolo, permittente id ipsi DEO, posse efformari aliquam figuram, vel imaginem falsam, simulante veras imagines divinas, ita DEUS tamen custodit, adjuvat ac illuminat animam puram, castam, & humilem ac fidelem suo DEO, quæ nihil aliud quærit, aut vult, quàm ipsum, ut statim agnoscat ac advertat hostem proditorem, ideòq; ipsi occludat in conspectu portam, maneatq; immunis à fraude ac proditione, quâ ipsam volebat hostis circumvenire, & cognoscat, quandonam sit ipse DEUS, qui illi exhibet veram portam, de qua diximus, imaginum ac figurarum. Ut perveniatur ad istam portam, solet adesse, alia, eaq; aptissima, & est, quam ipsamet anima, cum gratia & auxilio DEI, sibi in sua imaginatione, ac parte inferiore fabricat, dum tendit ad præsepe, & ad montem Calvarium, atq; ad sepulchrum, ubi per considerationem tantorum mysteriorum, & repræsentato sibi Infante JESU, ac Sanctissima Virgine ejus Matre, vel Christo Domino Crucifixo, aut sepulto, alijsve similibus mysterijs, elicit inde pro se admirabiles ac utilissimos affectus, & est optime disposita pro suo profectu, atq; ut perveniat ad majora, & magnopere delectatur DEO, cui multum placet, quòd anima incipiat à tam bonis ac proficuis principijs:

Bbbb 2

cipijs:

cipijs: atq; si scit ijs bene uti, & cooperari, præstabit ipsi hac viâ Dominus magna bona, deducendo illam ad secundam portam, ac introducendo deinde in suam Civitatem.

Aliâ vice ei DEUS declamavit discrimen visionum, quæ sunt imaginaria, ab intellectualibus, per illud, quod intercedit inter flores odoriferos, dum sunt in aliquo urceo, qui tandem marcescunt, nec diu olent, atq; dum injiciuntur in alembicum distillatorium, extrahiturq; ex ipsis succus & aqua odorifera, & conservatur in phiala, quæ magis olet, ac diutius dunt.

§. II.

Alij modi, quibus se DEUS communicat anima.

QUadam nocte mihi dixit Divina Majestas: Considera, quàm sublimi modo me communicem animæ, hac ratione. Intellectus ipsius, & pars superior se habet more ordinario & naturali, qualiter ego illam creavi, & sæpe venio ad ipsam obsecrè, deinde radijs Divinis mei luminis eam inflammo, ac illumino, & clarifico illum ipsius intellectum, ac partem superiorem, per quod lumen Divinû ipsi patefacio, & illa videt mysteriû vel veritatem quam ego volo, & est mea volûtas, ab ipsa sciri ac intelligi, fieriq; aliquid, vel dici: unde frequenter provenit alius modus communicationis, qui est quædam loquela Divina, quâ ego loquor animæ, & quæ sonat in ipsius interno ac secreto auditu. Hi duo modi communicationis sunt altissimi & sublimissimi, multoq; magis prior, unde illa superior animæ pars illuminatur & collustratur Divinâ luce, ejusdemq; radijs, sicut ferrum, quod prodit ex ustrina, tam occupatum & accensum ab igne, operaturq; talia, eò quòd impositum ustrinæ participaverit ignem. In visionibus verò, quas ego animæ longè istis inferiores exhibeo, quæ contingunt in imaginativa, ubi illi ostendo & revelo mysterium, Sanctum, vel Angelum, aut aliquid aliud, quod volo, præter lumen, quod do

animæ, ut cognoscat illa mysteria & veritates, quas ipsi manifesto, id quod in ipsidem videt & cognoscit, tanquam in claro speculo, soleo dare animæ aliam illustrationem superiorem, & cognitionem earum veritatum, quæ est quasi confirmatio prioris luminis, quod ei contuli, & ostendo ipsi quasi digito ac dico: Ista, quæ vides, sunt veræ visiones, & vera mysteria: atq; in hoc modo communicationis, raro permittam dæmonem se se immiscere. Istis modis communicationis, maximè verò priori, anima summè acquiescit, & agnoscit illas veritates, itâ, ut etiâsi timores animæ ipsam tentent contristare ac deijcere, semper prævaleat, firmiterq; inhæreat ei veritati, quâ DEUS custodit, & conservat in anima.

Solet se quoq; DEUS communicare animæ taliter. Illuminat animam, & pandit illi quodpiam mysterium, vel aliquid, quod vult ab ea fieri aut dici, ad eum quasi modum, de quo egi initio in prima communicatione, conceditq; Divina Majestas in ista communicatione locum intellectui congenito, auferendo ipsi reliquias alicujus defectûs naturalis, sicut qui tollit rubiginem ex pretioso lapide, ut utens, facultate, sibi à DEO datâ, naturaliter discurat, & cooperetur cum eo, quod illi DEUS manifestat in ea communicatione. Atq; hoc, ait Divina Majestas, multum valere, ac prodesse. Quia DEUS operatur, & creatura utitur eo, quod ipsi DEUS tribuit naturaliter. Sunt infiniti & admirabiles modi communicationis, quibus DEUS se communicat animæ, per modum Divini & cœlestis colloquij, quod animam vehementer abripit, solatur & replet stupore. DEUS sit benedictus.

§. III.

Nonnulla signa, pro cognoscendis veris alloquiis DEI.

ETiam illam DEUS docuit nonnulla signa, ad cognoscendam veram communicationem, & alloquia Divina Majestatis valde diversa ab ijs, quæ vult simulare dæmon.

In festo S. Michaelis (A. 1603.) quadam occasione, dixit ad DEUM cum extmordinario affectu: Domine, mallet mihi linguam exarefcere, quam quidpiam dicere, quod non esset tuum. Et interrogabat ipsum: Domine, estne aliquid in hoc, & in omnibus, quæ scripsi, meum, quod non sit tuum? Responditq; illi Dominus: Nihil est tuum, omnia sunt mea; & isti responso ita acquieuit, ut de eo non potuerit dubitare. Cum verò consideraret, cui fundamento inuiteretur tanta illa certitudo, quod ipsi id diceretur à DEO, isq; illam alloqueretur, inuenit, eam in tribus his præcipuis rebus fundari! Primò, quod ita loquela sit conjuncta cum tanto lumine, & cognitione intellectuali, proveniente à DEO, ut id quasi evidenter percipiat. Secundo, quod ea veritas Divina adueniat cum quadam eminentia, & superioritate, excedente omnes alias veritates, prolatas ab Angelis, vel à nostro spiritu, aut demone, absq; ulla comparatione: & longè evidentiùs superet mendaciam. Tertiò, quod illabatur lenissimè, & suavissimè, atq; unà sic animam occupet, ut illius iudicio sit conformis, eamq; sibi subijciat tam firmiter, ut etiamsi haberet libertatem resistendi, moliter tamen non videatur posse aliter facere, quam se illi submittere, propter dulcedinem ac suavitatem, quæ afficit animam.

Alia signa refert alibi, desumenda ex fine & effectibus, quos operantur, licet sint verba admodum delectabilia & honorifica. Nemo, inquit, cogitet, ista interna alloquia, & verba, quæ DEUS dicit, alloquens animam, ita proferri, ut ipsam turbent, vel dimoveant à cognitione sui ipsius, in qua eam DEUS, per suam misericordiam, conservat, aut à sancto illius timore. Sicut enim proferuntur, cum infinita sapientia & potentia, ita sunt plena ejusdem sapientia & pace ac solatio, suavitatis ac dulcedine, & amore, relinqvuntq; animam quietam, & pacatam, humilem, & plenam sui cognitione, hilarem & contentam; auferrunt timores ac dubia, quæ habebat, & replent ipsam amore DEI, novisq; desiderijs illi placendi, ejusdemq; amandi. Alia

his affinia signa sunt allata in capite 7. Libri primi.

Alia vice intellexit à DEO, unum ex maximis indicijs, pro agnoscendis veris visitationibus, allocutionibus, & revelationibus, esse, si ij qui illas assequuntur & habent, easdem recusent, ac tergiversentur, quando ipsis adveniunt: quales contra non essent, si illas desiderarent, & ijs delectarentur. Quapropter ista famula DEI hac in re prorsus stupenda, propter notabilem repugnantiam, quæ refugiebat quidlibet extmordinarium, non accipiando quidaquam tale, nisi quodammodo coacta, adeò ut ipsamet aliquando interrogaverit (anno 1614.) Nostrum Sanctum Patrem IGNATIUM, an in hoc committeret excessum, & Sanctus illi responderit affirmativè: Eò, quòd, dum anima, ex DEI misericordia, purè desiderat ipsi placere, habetq; tam claram cognitionem de sua familiaritate cum Divina Majestate, & Sanctis, non sit, cur adeò timeat ac resistat: quamvis aliquantum timere & resistere semper sit bonum, saltem, ut magis satisfiat Confessario, à quo regitur.

Hinc possumus gradum facere ad alias instructiones, quæ ei fuerunt data, de illusionibus diabolicis & fraudibus, quibus sunt obnoxia multe persone spirituales, quoad has visiones, & alloquia interna.

§. IV.

Quomodo demon non sciat simulare omnia opera DEI.

DUm, inquit, aliquando manè essem collecta, agens cum DEO, & expendens atq; considerans ob certum finem, nonnulla, quæ ipsius Majestas mihi dixerat, & manifestaverat meæ animæ, eidemq; tam potenter ac efficaciter impreferat, ut agnoscerem, essentne eæ veritates Divinæ, quia mihi non poterat occurrere ulla ratio humana, quæ illas posset evertere: dum, inquam, ita essem constituta, dixi Divinæ Majestati: Mi Domine, dic mihi,

Bbbb 3

hi,

hi, per tuam bonitatem, estne forte reperibilis ulla creatura, quæ possit aliquomodo imitari id, quod tu facis? atq; hoc illi dixi, loquendo præsertim de diabolo, deq; illius inventionibus. Audivit Divina Majestas meam istiusmodi interrogationem, & respondit mihi: Non potest dæmon, qui est Pater mendaciorum, ullâ ratione, reverâ imitari opera mea, neq; meas veritates: idq; ideò, quia ipse non potest dare, neq; apponere suo mendacio colorem, nec saporem, neq; odorem, quem habet virtus veritatum Divinarum: volo dicere, ipsum non posse suo mendacio dare eam vim, ut illi nequeat contradici, neq; eam efficaciam, ut illud mendacium semper in corde perseveret, ita ut non possit ab eo recedi, nec in ullo deficiat, neq; illi potest conferre tantum robur, ut in omnibus occasionibus contrarijs subsistat. Hoc non potest facere diabolus. Quod facit, & potest diabolus efficere in isto negotio, declarabo tibi hac similitudine: sicut quâdo dæmon tentat aliquem hominem râtatione iræ, vel vindictæ, aut qualicûq; aliâ, & sic illû vehementer constringit, ut cor ipsius tyrannicè vexet aliquo dolore & gravi commotione, facitq; ut sibi videretur, non passione agi, sed agere rationabiliter, nisi ipsum aliud doceret fides; hunc in modum operatur quando vult simulare mea alloquia, & seducere animam, cui falsam quandam in illis vim infert, ingerendo ipsi vanos affectus, absq; ratione & virtute, aut constantia & stabilitate: ideòq; sicut ille homo, de quo sum loqvutus, agnoscat, per fidem, se aliquomodo deceptum, ita etiam anima Sancta, quæ fideliter amat sum DEUM (quia si id non haberet, esset magnopere timendum) plerumq; sentit & habet in eo alloquio timores ac ambiguitates, & frequenter ipsi non conducit ille cibus, eò quòd in illis allocutionibus & documentis non experiatur dictos effectus vehementiæ, efficaciæ, & fortitudinis, quos in anima relinqvunt meæ veritates.

§. V.

§. V.

Diabolus operatur in sola imaginativa.

POSTquam me indignam peccatricem dignatus est visitare Beatus Sanctus Bonaventura, advertissimq; me, propter quosdam affatus internos, quos senseram, teneri aliquo desiderio sciendi, utrum nos, & interiora animarum nostrarum sciant, & cognoscant Sancti Angeli ac diaboli, dixit mihi: Adverte, Anima, diabolus non potest penetrare usq; ad fundum animæ, vel cognoscere ipsius interiora, aut quid ibi agatur, quia hoc solus DEUS potest, ideòq; quando advenit, non progreditur ultra Imaginativam, & quasi portas animæ. Illuc pertingit suis mendacijs, vel representationibus turpibus & abominabilibus, ibiq; animam vocat, & illa ipsi annuit atq; consentit, vel illû rejicit, scq; ab eo expedit. Si quis consentit, & peccat sola internâ cogitatione, dæmon id non agnoscit, nisi ex quibusdam conjecturis, quæ semper sunt sufficientes, ut astutus hostis aliquid intelligat. Hoc solum fit, nec potest ulterius pervenire, quàm hucusq; aut scire amplius dæmon, quod hanc rem concernit, nisi DEUS permittat, jubeatq; ex sua incomprehensibilibus judicijs ac Divina justitia, quidpiam manifestari à Sancto Angelo, qui præter revelationem, quam habet à DEO, majori est, quoad hoc, prædictus notitiâ, ex Divina misericordia, pro nostra necessitate, quàm diabolus, de rebus occultis nostræ animæ. Dixitq; præterea Beatus Sanctus: Adverte, Amica, quando Christus Dominus, vel ipsius Sancti visitant animam, & ipsa illos videt cum Divina pace, quæ ei communicatur, diabolus non potest scire, neq; cognoscere, quid in ea agatur, nisi per conjecturas: quod si aliquid de his cognoverit vel intellexerit, id non aliter fiet, quàm permittente DEO, propter causam ejus Majestati notam. Et quando dæmon, eâ occasione, se vult transfigurare in Angelum lucis, DEO permittente, dantq; illi id faciendi facultatem.

illa species quam diabolus assumit, vel visio, non exhibetur in eo loco, seu parte, neq; est in eo organo, in quo veræ visiones Christi Domini, & ipsius Sanctorum.

CAPUT XXVI.

Alia signa, ac regulæ pro agnoscendo bono spiritu, & solida virtute, ac bonis somnijs, directæ ad instructionem Magistrorum Spiritûs.

Ex occasione multarum rerum, quæ his temporibus eveniebant quibusdam personis, quæ habebantur pro spiritualibus, & præferrebant quadam, in speciem, valde admiranda, dedit DEUS varia documenta isti suæ famulæ, pro instructione Magistrorum, à quibus regebantur: & primum accepit sub ipsa initia hunc in modum.

§. I.

Postquam, inquit, meus Confessarius, & ego, contulissimus de Spiritu duarum sceminarum, quæ videbantur inusitatum progressum facere in suo profectu, & præbebant speciale exemplum, ædificabantq; suis devotionibus, penitentijs, modestiâ, mortificatione, patientiâ, humilitate, & alijs virtutibus, quæ fæminæ nos concernebant, quia se nobis commendaverant, & habebamus illarum curam, ideòq; disceptabamus de illis, deq; earum Spiritu, essetne bonus & securus, an contra malus vel dubius; decrevimus, quòd, exploraturi Spiritum istarum & aliarum similium personarum, easq; adprobaturi, vel reprobatu- ri, quandoquidem hæc res esset tam occulta ac delicata, bene faceremus, si id consideraremus & ruminaremus, nihilq; definiremus, absq; maturo consilio, & nisi quàm diligentissimè dispiceremus, quid esset expers doli ac securum, illudq; tale esse concederemus, de eo verò quod non existimaremus esse tam certum non pronuntiaremus statim sententiam, sed eam

differremus & expectaremus, donec id nobis tempus, & eventus declararent.

In hanc æm mihi dixit DEUS: Eravistis heri, tuus Confessarius & tu, quia ut agnoscatür ejusmodi personæ, earumq; Spiritus, & sciatur, rectène procedant, an secus, non solum est animadvertendum, quod dixistis, ita, ut quasi unum pedem figatis in eo, quod videritis esse expers doli, ac deinde alterum in eo, quod vobis constiterit esse securum, atq; sic paulatim exploretis earum spiritum, non determinando vos, ut statim aprobetis totam viam, tanquam securam sed procedatis cum ista consideratione ac timore. Animadvertete enim, in via spiritûs reperiri principia, media & fines. Atq; principia in quibusdam durant diu, in alijs verò non ita, prout ipsi adlaborant, & ab alijs juvantur. In his autem principijs, secundùm vires Spiritûs, qui illis datur, eorumq; cooperationem propriam, ac naturarû, quibus sunt præditi, & quas hi habent tales, alij alias, quidam sunt valde ferventes, alij non adeò, sed quietiùs se exercent in virtute. Non est autem expendenda vel metiendâ virtus horum incipientium, secundùm majores vel minores ipsorum fervores, aut majores demonstrationes penitentiarum, abalienationum à sensibus, humiliationû, &c. Neq; etiam secundùm id, quòd hi quidem delinquant, illi verò nò, modò delicta non sint stabilia. Quia sicut, dum aliqua olla fervet ad ebullitionem, certum est, non esse aquam calidiorem, quàm dum fervet quietè & continuè, ita ex illis fervoribus incipientium non est ferendum judicium,